

РЕШЕНИЕ

№ 829

гр. Варна, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разглежда докладваното от Мирела Огн. Кацарска Въззивно гражданско дело № 20233100500850 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 6116/25.01.2023 г. на Ю. Г. Д. и С. И. Д. против Решение № 98/11.01.2023 г. по гр.д. № 17177/2021 г. по описа на ВРС, XXX V състав, поправено с Решение № 869/16.03.2023 г. по гр.д. № 17177/2021 г. по описа на ВРС, XXX V състав по реда на чл. 247 от ГПК, в частта с което е **1/. признато за установено по отношение на тях**, че П. Р. С. е собственик на реална част с площ от 96 кв. м. от ПИ № *** по КККР на гр. Варна, находящ се в ***, която реална част е заштрихована в лилав цвят и е заключена между точки 1, 2, 5 и 6 на скицата на л. 196 от делото, изготвена от вещото лице Ш.Х., която скица, приподписана от съда, съставлява неразделна част от съдебното решение, която реална част е неправилно нанесена в кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД – 18 – 92/ 14.10.2008 год. на Изпълнителния директор на АГКК, като част от имота на ответниците – ***, вместо като част от имот № *** – собственост на ищцата П. Р. С., на основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР и в частта, с което **2/. са осъдени** да преустановят неоснователните действия, пречещи на П. Р. С. и Р. С. И. да ползват собствения си недвижим имот ПИ № *** по КККР на гр. Варна, изразяващи се в изграждане на бетонна греда между т. 1 и 4 на скицата на л. 196, с дължина 1.64 м., височина 0.15 м. и дебелина 0.09 м., монтиране на неотваряема метална оградна система между точки 1 и 4, с дължина 1.64 м. и височина 1.24 м., както и монтиране на

метална оградна система между т. 2, 3 и 4, както и да премахнат тези оградни системи, която скица, приподписана от съда, съставлява неразделна част от решението, на основание чл. 109 ЗС.

Във въззивната жалба се излагат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение като резултат от неправилно формиране на вътрешното убеждение на съда въз основа на събраните по делото доказателства. Иска се отмяна на първоинстанционното и постановяване на ново, с което да се отхвърлят изцяло предявените искове с правно основание чл. 54, ал. 2 от ЗКИР и чл. 109 от ЗС. Претендират се разноски.

Въззиваемата П. Р. С. в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК депозира отговор по така подадената жалба, с който излага искане за потвърждаване на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски.

В съдебно заседание страните поддържат изразената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по кумулативно съединени искове на П. Р. С. и Р. С. И., както следва: с правно основание чл. 54, ал. 2 от ЗКИР против Ю. Г. Д. и С. И. Д. за приемане за установено, че ищците са съответно собственик и ползвател на реална част с площ от 96 кв. м. от ПИ № 10135.2566.25 по КККР на гр. Варна, находящ се в ***, която реална част е заштрихована в лилав цвят и е заключена между точки 1, 2, 5 и 6 на скицата на л. 196 от делото, изготвена от вещото лице Ш.Х., която скица, приподписана от съда, съставлява неразделна част от съдебното решение по силата на договор за дарение, обективиран в нот. акт № 120, том III, рег. № 4530, дело № 466/24.09.2007 г., а в евентуалност по давност чрез владение, упражнявано в периода от 25.09.2007 г. до датата на предявяване на иска в съда – 29.11.2021 г., която поради грешка в КК от 2008 г. неправилно е включена като част от съседния ПИ № *** по КК на гр. Варна, собственост на С. и Ю. Д.и /искът е уточнен с молба с вх. № 11034/04.05.2023 г. на ВОС/ и с правно основание чл. 109 от ЗС да бъдат осъдени ответниците Д.и да преустановят неоснователните действия, пречещи на П. Р. С. и Р. С. И. да ползват собствения си недвижим имот ПИ № *** по КККР на гр. Варна, изразяващи се в изграждане на бетонна греда между т. 1 и 4 на скицата на л. 196, с дължина 1.64 м., височина 0.15 м. и дебелина 0.09 м., монтиране на неотваряема метална оградна система между точки 1 и 4, с дължина 1.64 м. и височина 1.24 м., както и монтиране на метална оградна система между т. 2, 3 и 4, както и да премахнат тези оградни системи.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозирал писмен отговор от ответниците Ю. Г. Д. и С. И. Д., с който оспорват исковете като неоснователни и отправят искане за тяхното отхвърляне.

С обжалваното решение е постановено следното: прекратено е производството пред ВРС в частта по предявения от Р. С. И. против С. и Ю. Д.и иск с правно основание чл. 54, ал. 2 от ЗКИР, като недопустим на основание чл. 130 от ГПК; прието е за установено по

отношение на Д.и, че П. Р. С. е собственик на реална част с площ от 96 кв. м. от ПИ № *** по КККР на гр. Варна, находящ се в ***, която реална част е заштрихована в лилав цвят и е заключена между точки 1, 2, 5 и 6 на скицата на л. 196 от делото, изготвена от вещото лице Ш.Х., която скица, приподписана от съда, съставлява неразделна част от съдебното решение по силата на договор за дарение, обективиран в нот. акт № 120, том III, рег. № 4530, дело № 466/24.09.2007 г., а в евентуалност по давност чрез владение, упражнявано в периода от 25.09.2007 г. до датата на предявяване на иска в съда – 29.11.2021 г. , която поради грешка в КК от 2008 г. неправилно е включена като част от съседния ПИ № *** по КК на гр. Варна, собственост на С. и Ю. Д.и и са осъдени Д.и да преустановят неоснователните действия, пречещи на П. Р. С. и Р. С. И. да ползват собствения си недвижим имот ПИ № *** по КККР на гр. Варна, изразяващи се в изграждане на бетонна греда между т. 1 и 4 на скицата на л. 196, с дължина 1.64 м., височина 0.15 м. и дебелина 0.09 м., монтиране на неотваряема метална оградна система между точки 1 и 4, с дължина 1.64 м. и височина 1.24 м., както и монтиране на метална оградна система между т. 2, 3 и 4, както и да премахнат тези оградни системи, която скица, приподписана от съда, съставлява неразделна част от решението.

Решението на ВРС в прекратителната му част не е обжалвано в указания от съда срок, поради което е влязло в законна сила.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 2 от ГПК и чл. 263, ал. 1 от ГПК, от надлежно легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбите. В обхвата на така посочените въззивни предели ВОС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява валидно. Иск овете с правно основание чл. 54, ал. 2 от ЗКИР и чл. 109 от ЗС са допустими, тъй като се касае за спор за собственост между страните и нейната защита.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. 2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбите оплаквания.

Фактическата обстановка по спора е била правилно установена от първостепенния съд, поради което въззивния съд препраща към тази част от мотивите на осн. чл. 272 ГПК.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, достигна до следните правни изводи:

ПО ИСКА С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 54, АЛ. 2 ОТ ЗКИР:

С иска по чл. 54, ал. 2 от ЗКИР се разрешава спор за собственост на имот, който или не е нанесен в действащия кадастрален план /кадастрална карта/, или поради грешка в кадастралния план или кадастрална карта този имот или част от него е отразена като част от имота на ответника, а не като част от имота на ищеца.

В настоящия случай спорът е именно за грешка в кадастралната карта, тъй като ищцата твърди, че неправилно спорната площ от 96 кв.м. е нанесена като част от имота на ответниците, вместо като част от нейния имот, както е по всички предходни кадастрални планове. Следва да се отбележи, че решаващо е именно местоположението на тази граница, а не площта на имота на ищцата. Постоянна е практиката на ВКС, че площта не е решаващ индивидуализиращ белег при спор за собственост; че основната характеристика на един недвижим имот е в зависимост от неговите граници; че меродавна е площта, включена в тези граници, а не посоченото в един или друг документ пространство -

решение № 1169 от 13.10.2008 г. на ВКС по гр. д. № 5251/2007 г., V г. о., решение № 912 от 15.01.1997 г. на ВКС по гр. д. № 661/96 г., 5-членен с-в, решение № 1171 от 22.12.2008 г. на ВКС по гр. д. № 4521/2007 г., I г. о., решение № 389 от 10.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 364/2009 г., I г. о., решение № 262 от 30.11.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1519/2017 г., I г. о.

В случая границите на двата съседни имота на страните се определят от заснемането им през 1936 г., 1956 г. и 1977 г., като по всички изработени планове за територията се установява навлизане на западната имотна граница на ПИ № *** по КК на гр. Варна в ПИ № 2019 по КП от 1977 г. с площ от 96 кв.м. Според горните планове спорната площ попада в имота на ищцата, а не в имота на ответниците. Горното безспорно се установява от заключението на вещото лице по допуснатата и приета пред първоинстанционния съд СТЕ и приложените към нея комбинирани скици.

В тежест на ищцата е да установи, че е собственик на ПИ № 2019 по КП от 1977 г., действал към момента на разпоредителната сделка, в който е включена и процесната реална част по силата на договор за дарение, обективиран в нот. акт № 120, том III, рег. № 4530, дело № 466/24.09.2007 г., а в евентуалност по давност чрез владение, упражнявано в периода от 25.09.2007 г. до датата на предявяване на иска в съда – 29.11.2021 г. Същата обаче не може да се легитимира по силата на деривативния способ като собственик на целия ПИ № 2019 по КП от 1977 г., тъй като видно от представените по делото титули за собственост на праводателите ѝ се установява следното:

По силата на нот. акт за собственост на имот отстъпен като обезщетение за отчужден имот за обществени нужди № 72, том I, дело № 228/27.02.1958 г. Л.Я.А. и К.Я.А. са признати за собственици на имот пл. № 314, парцел IX, в кв. 47 на гр. Варна, м. „В.“ с площ от 3265 кв.м. Квотите на същите не са изрично посочени в документа, поради което се приема, че те са равни. С нот. акт № 46, том I, дело № 92/13.01.1966 г. Л.Я.А. продава на Т. Д. М. собствената си 1/2 ид.ч. от нива с площ от 3000 кв.м., находяща се вземлището на гр. Варна, м. „В.“. Съсобственици след тази сделка в имота остават приобретателят М. и К.А. при равни квоти. Независимо впоследствие на колко по-малки имота се разделя големият,

квотите на страните в съсобствеността по отношение на всеки един от новообразуваните имоти се запазват непроменени. Въпросът дали реални части от горния имот са отчуждени и доколко е настъпило непосредственото отчуждително действие на плана за разширението на пътя Варна – кв. „Д.“ е ирелевантен доколкото настоящият спор не касае границата между двата съседни имота в параметрите ѝ преди плана от 1977 г.

С нот. акт № 98, том II, рег. № 6538, дело № 345/19.06.2001 г. Т. Д. М. продава на Р. С. И. 1200 кв.м. ид.ч. от УПИ № 2019 с площ от 3000 кв.м., находящ се в землището на гр. Варна, м. „В.“, при граници: път, УПИ № 2017 и път. От СТЕ и от скицата на лист 27 от делото на ВРС се установява, че към момента на горната сделка ПИ № 2019 е с площ от 1734 кв.м., а не с площ от 3000 кв.м. Приобретателят не може да придобие собствеността върху 1200 кв.м. ид.ч. от имота, тъй като неговият праводател М. притежава само 50 % ид.ч. от него, другите 50 % ид.ч. принадлежат на К.А. или неговите правоприменици, тъй като няма наведени твърдения по делото, а съответно и ангажирани в тази насока доказателства, че съсобствеността между М. и А. е ликвидирана посредством делба /доброволна или съдебна/. Т.е. по силата на договора за продажба Р. И. придобива само 1/2 ид.ч. /50 % ид.ч./ от ПИ № 2019 по КП от 1977 г., действащ към момента на сделката. За останалата 1/2 ид.ч. от имота И. не се легитимира като добросъвестен владеец, тъй като не я придобива на правно основание, годно да го направи собственик /чл. 70, ал. 1 от ЗС/, поради което същият следва да установи, че е владял непрекъснато същата с намерение за своене в продължение на десет години /чл. 79, ал. 1 от ЗС/. Следователно другата 1/2 ид.ч. от имота не може да бъде придобита от него по давност, тъй като в периода от 19.06.2001 г. до 24.09.2007 г. не е изминал предвидения в закона десет годишен период.

С нот. акт № 120, том III, рег. № 4530, дело № 466/24.09.2007 г. Р. С. И. дарява на дъщеря си П. Р. С. двуетажна вилна сграда със сутерен, както и теренът, върху който същата е изградена, а именно: ПИ № 2019 с площ от 1734 кв.м. По силата на горната сделка ищцата придобива собствеността само върху 1/2 ид.ч. от недвижимия имот, вкл. и върху процесната реална част от ПИ № 26 по КК на гр. Варна, тъй като нейният праводател е валиден собственик само на толкова. Следователно И. придобива по силата на горната сделка право на ползване само върху половината имот. В евентуалност обаче С. се позовава на давност чрез владение, упражнявано в периода от 25.09.2007 г. до датата на предявяване на исквете в съда – 29.11.2021 г. и това възражение следва да бъде разгледано за останалата 1/2 ид.ч. от ПИ № 2019 по КП от 1977 /или за другата 1/2 ид.ч. от ПИ № 25 по КК на гр. Варна и 1/2 ид.ч. от спорната реална част от ПИ № 26 по КК на гр. Варна/.

Придобиване право на собственост в хипотезите на чл. 79, ал.1 от ЗС като оригинален способ за придобиване, означава владение, упражняване фактическа власт върху вещь, която владеецът държи като своя, необезпокояван и несмущаван от друго. Субективен признак на владението е намерението на владееца да държи вещта "като своя". Обективен елемент от владението е това фактическо действие да е упражнявано явно, трайно и необезпокоявано от претендиращия правото на собственост - лично или чрез трето лице. От събраните писмени и гласни доказателства по делото се установява, че след сключване на договора за

продажба през 2001 г. Р. И. упражнява фактическа власт върху целият ПИ № 2019 по КП от 1977 г. с площ от 1734 кв.м., включително и върху процесната реална част с намерение за своене до 2007 г., като след дарението извършено в полза на дъщеря му същият и съпругата му владеят имота за нея до предявяване на настоящите иски в съда – 29.11.2021 г. /чл. 68, ал. 1 от ЗС/. И. изгражда настоящата ограда между двата съседни имота ПИ № 25 по КК на гр. Варна и ПИ № 26 по КК на гр. Варна в периода 2001 г. – 2003 г., но не по кадастралната граница по действащия тогава КП от 1977 г., а съзнателно 1 метър по-навътре в неговото място, за да се избегне канализационна шахта, като „полосата“, която се образува след оградата по продължение на имота до имотната граница със съседите, периодично я почиства семейството му със съзнанието, че е част от техния имот, видно от показанията на св. Р.Ш. – съсед през два имота. Именно в тази реална част се намират спорната бетонна площадка и желязната врата, които водят към стълбите в ПИ № 25 по КК на гр. Варна и за които се установява, че се ползват непрекъснато и необезпокоявано от И., съпругата му и ищцата до 14.07.2021 г., когато Д.и демонтират вратата и преграждат достъпа до стълбите. До този момент ответниците, които придобиват ПИ № 26 по КК на гр. Варна през 2003 г., не използват площадката и желязната врата откъм магистралата. Видно от показанията на свидетеля А.А. достъпът до ПИ № 26 по КК на гр. Варна /ПИ № 115 по КП от 1977 г. след попълване на делбата между съсобствениците на ПИ № 2020 по КП от 1977 г./ се осъществява през оградата от телена мрежа откъм магистралата, но се е случвало няколко пъти със знанието и съдействието на семейството на Р. И. да преминават и през бетоновата площадка и желязната врата, за да стигнат до срещуположния край на имота – откъм морето. Още повече, че от показанията на свидетелката Л.С. имотът на Д.и до 2021 г. е необитаем, а в случаите когато посещава имота им преди това, не използва за паркиране бетоновата площадка. Ищцата след извършеното от ответниците преграждане на достъпа до имота ѝ откъм бетонната площадка и желязната врата предприема действия по защита на собствеността си, като предявява настоящите иски. Т.е. безспорно се установява, че П. С. упражнява лично и чрез родителите си явно, трайно и необезпокоявано владение върху останалата 1/2 ид.ч. от ПИ № 2019 по КП от 1977 или за останалата 1/2 ид.ч. от ПИ № 25 по КК на гр. Варна и останалата 1/2 ид.ч. от спорната реална част с площ от 96 кв.м. от ПИ № 26 по КК на гр. Варна в периода от 24.09.2007 г. до 14.07.2021 г., което е годно да я направи неин собственик.

Макар кадастралната карта да е заснела реалната част с площ от 96 кв.м. като част от ПИ № 26 и да съществува презумпция за истинност – чл. 2, ал. 5 от ЗКИР, следва да се съобрази местоположението на границата между двата съседни имота, защото тя следва да отразява действителното положение и да отговаря на изискването за актуалност – чл. 51 от ЗКИР. КК не определя и не създава собственост. Границите на имотите се определят от правото на собственост, съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗКИР, а не обратно. Затова, когато отразеното в кадастралната карта се разминава с положението на място, съдът съобразява действителното право на собственост. Постановеното съдебно решение ще е основание за правилно отразяване на границата съобразно установеното право на собственост в кадастралната карта - чл. 53 и чл. 53а от ЗКИР. В конкретния случай от приетата от

първоинстанционния съд СТЕ, безспорно е видно, че по всички изработени кадастрални и регулационни планове за територията, в която попадат спорните имоти, има навлизане на западната имотна граница на ПИ № *** по КК в ПИ № 2019 по КП от 1977 г. с площ от 96 кв.м., заштрихована в лилав цвят и заключена между точките 1, 2, 5 и 6 на скицата на лист 196 от делото на ВРС.

Предвид гореизложеното съдът намира, че в КК от 2008 г. имотът на ищцата не е заснет по неговите имотни граници, поради което е налице грешка в същия и следва на основание чл. 54, ал. 2 от ЗКИР да се признае за установено по отношение на ответниците, че П. Р. С. е собственик на реална част с площ от 96 кв. м. от ПИ № *** по КККР на гр. Варна, находящ се в ***, която реална част е заштрихована в лилав цвят и е заключена между точки 1, 2, 5 и 6 на скицата на л. 196 от делото, изготвена от вещото лице Ш.Х., която скица, приподписана от първоинстанционния съд, съставлява неразделна част от съдебното решение, която реална част е неправилно нанесена в кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД – 18 – 92/ 14.10.2008 год. на Изпълнителния директор на АГКК, като част от имота на Д.и – ***, вместо като част от имот № *** – собственост на ищцата П. Р. С., както следва: за 1/2 ид.ч. по силата на договор за дарение, обективиран в нот. акт № 120, том III, рег. № 4530, дело № 466/24.09.2007 г. на Нотариус Т. Милков, рег. № 237 на НК, с район на действие ВРС и за останалата 1/2 ид.ч. по силата на давност, чрез владение упражнявано в периода от 24.09.2007 г. до 14.07.2021 г., на основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР.

С оглед на обстоятелството, че крайният резултат, до които въззивната инстанция е достигнала, съответства на този на първоинстанционния съд, макар въз основа на различни мотиви, то обжалваното решение следва да бъде потвърдено в тази му част.

ПО ИСКА С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 109 ОТ ЗС:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 109 от ЗС за осъждане ответниците Д.и да преустановят неоснователните действия, пречещи на П. Р. С., в качеството и на собственик и на Р. С. И., в качеството му на ползвател да ползват недвижим имот ПИ № *** по КККР на гр. Варна, изразяващи се в изграждане на бетонна греда между т. 1 и т. 4 на скицата на л. 196, с дължина 1.64 м., височина 0.15 м. и дебелина 0.09 м., монтиране на неотваряема метална оградна система между точки 1 и 4, с дължина 1.64 м. и височина 1.24 м., както и монтиране на метална оградна система между т.т. 2, 3 и 4, както и да премахнат тези оградни системи, която скица, приподписана от съда, съставлява неразделна част от решението.

Съгласно чл. 109 от ЗС собственикът може да иска прекратяване на всяко неоснователно действие, което му пречи да упражнява своето право.

Негаторният иск е средство за правна защита на собственика, срещу всяко неоснователно действие или бездействие или създадено състояние, което му пречи да упражнява своето право според предназначението на имота си или в съответствие с обема на това право.

Установено е вече по делото, че ищцата е собственик на реална част с площ от 96 кв. м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна, заштрихована в лилав цвят и заключена между точки 1, 2, 5 и 6 на скицата на л. 196 от делото, изготвена от вещото лице Ш.Х., която скица, приподписана от първоинстанционния съд, съставлява неразделна част от съдебното решение, както следва: за 1/2 ид.ч. по силата на договор за дарение, обективиран в нот. акт № 120, том III, рег. № 4530, дело № 466/24.09.2007 г. на Нотариус Т. Милков, рег. № 237 на НК, с район на действие ВРС и за останалата 1/2 ид.ч. по силата на давност, чрез владение упражнявано в периода от 24.09.2007 г. до 14.07.2021 г.

В горната реална част попадат и бетонната площадка между т.т. 1, 2, 3 и 4 на скицата на л. 196 от делото на ВРС и желязната врата, поради което по силата на приращението /чл. 92 от ЗС/ са собственост на ищцата. От тях се осъществява достъп до имота й откъм ***. По делото не се спори, че на 14.07.2021 г. ответниците изграждат бетонна греда между т. 1 и т. 4 на скицата на л. 196, с дължина 1.64 м., височина 0.15 м. и дебелина 0.09 м., монтират неотваряема метална оградна система между т.т. 1 и 4, с дължина 1.64 м. и височина 1.24 м., както и монтират метална оградна система между т. 2, т.3 и т. 4, с което се преустановява възможността за достъп до имота на ищцата. При това положение са налице противоправни действия от страна на Д.и по смисъла на чл. 109 от ЗС, което пречи на ищцата да упражнява в пълен обем правото й на собственост върху имота. Следователно са налице всички изискуеми предпоставки за уважаване на така предявения негативен иск, като Д.и бъдат осъдени да преустановят неоснователните действия, пречещи на П. Р. С. да ползва собствения си недвижим имот ПИ № *** по КККР на гр. Варна, изразяващи се в изграждане на бетонна греда между т. 1 и 4 на скицата на л. 196, с дължина 1.64 м., височина 0.15 м. и дебелина 0.09 м., монтиране на неотваряема метална оградна система между точки 1 и 4, с дължина 1.64 м. и височина 1.24 м., както и монтиране на метална оградна система между т. 2, 3 и 4, както и да премахнат тези оградни системи. Ирелевантни за спора са обстоятелствата дали ищцата и семейството й разполагат с друг достъп до имота и дали е технически възможно желязната врата да бъде поставена на друго място.

С оглед на обстоятелството, че правните изводи, до които въззивната инстанция е достигнала, съответства на тези на първоинстанционния съд то обжалваното решение следва да бъде потвърдено и в тази му част.

Ищецът Р. И. е починал в хода на производството след постановяване на атакуваното решение. Съответно и правото му на ползване върху ПИ № 25 по КК на гр. Варна, учредено с нот. акт № 120, том III, рег. № 4530, дело № 466/24.09.2007 г. на Нотариус Т. Милков, рег. № 237 на НК, с район на действие ВРС се прекратява със смъртта му, на основание чл. 59, ал. 1 от ЗС. То има личен характер и не се наследява, по арг. от чл. 56, ал. 2 от ЗС, поради което и не може да бъде заместен в хода на процеса по реда на чл. 227 от ГПК. Решението на ВРС в частта по иска с правно основание чл. 109 от ЗС по отношение на него е недопустимо и следва да бъде обезсилено, а производството в тази му част прекратено, на основание чл. 270, ал. 3 от ГПК. Същото следва да бъде прекратено като недопустимо и по отношение на П. Р. С., конституирана като ищец във въззивното производство по иска с

правно основание чл. 109 от ЗС по реда на чл. 227 от ГПК в качеството на наследник на Р. С. И., ЕГН *****, б.ж. на гр. Варна, поч. на 08.04.2023 г. с оглед ненаследимостта на правото на ползване.

Във въззивното производство ищцата е отправила искане с правно основание чл. 78, ал. 1 от ГПК за присъждане на направените по делото разноски, като такива следва да ѝ се присъдят, поради което ответниците Д.и следва да бъдат осъдени да заплатят сумата от 1000 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представен договор за правна защита и съдействие, фактура и платежно нареждане /листи 30 - 32/.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 98/11.01.2023 г. по гр.д. № 17177/2021 г. по описа на ВРС, XXXV състав, поправено с Решение № 869/16.03.2023 г. по гр.д. № 17177/2021 г. по описа на ВРС, XXXV състав по реда на чл. 247 от ГПК, В ЧАСТТА с която е **1/. признато за установено по отношение на С. И. Д., ЕГН *****, и Ю. Г. Д., ЕГН *****, че П. Р. С., ЕГН *****, е собственик на реална част с площ от 96 кв. м. от ПИ № *** по КК на гр. Варна, находящ се в ***, която реална част е заштрихована в лилав цвят и е заключена между точки 1, 2, 5 и 6 на скицата на л. 196 от делото, изготвена от вещото лице Ш.Х., която скица, приподписана от първоинстанционния съд, съставлява неразделна част от съдебното решение, която реална част е неправилно нанесена в кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД – 18 – 92/ 14.10.2008 год. на Изпълнителния директор на АГКК, като част от имота на ответниците № ***, вместо като част от имот № *** – собственост на ищцата П. Р. С., ЕГН *****, на основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР и В ЧАСТТА, с която **2/. С. И. Д., ЕГН *****, и Ю. Г. Д., ЕГН *****, са осъдени ДА ПРЕУСТАНОВЯТ** неоснователните действия, пречещи на **П. Р. С., ЕГН *****, да ползва** собствения си недвижим имот ПИ № *** по КККР на гр. Варна, изразяващи се в изграждане на бетонна греда между т. 1 и 4 на скицата на л. 196, с дължина 1.64 м., височина 0.15 м. и дебелина 0.09 м., монтиране на неотваряема метална оградна система между точки 1 и 4, с дължина 1.64 м. и височина 1.24 м., както и монтиране на метална оградна система между т. 2, 3 и 4, както и **ДА ПРЕМАХНАТ** тези оградни системи, която скица, приподписана от първоинстанционния съд, съставлява неразделна част от решението, на основание чл. 109 от ЗС.**

ОБЕЗСИЛВА Решение № 98/11.01.2023 г. по гр.д. № 17177/2021 г. по описа на ВРС, XXXV състав, поправено с Решение № 869/16.03.2023 г. по гр.д. № 17177/2021 г. по описа на ВРС, XXXV състав по реда на чл. 247 от ГПК, В ЧАСТТА с която С. И. Д., ЕГН *****, и Ю. Г. Д., ЕГН *****, са осъдени **ДА ПРЕУСТАНОВЯТ** неоснователните

действия, пречеши **на Р. С. И., ЕГН ******* да ползва недвижим имот ПИ № *** по КК на гр. Варна, за което има учредено право на ползване, обективизирано в нот. акт № 120, том III, рег. № 4530, дело № 466/24.09.2007 г. на Нотариус Т. Милков, рег. № 237 на НК, с район на действие ВРС, изразяващи се в изграждане на бетонна греда между т. 1 и 4 на скицата на л. 196, с дължина 1.64 м., височина 0.15 м. и дебелина 0.09 м., монтиране на неотваряема метална оградна система между точки 1 и 4, с дължина 1.64 м. и височина 1.24 м., както и монтиране на метална оградна система между т. 2, 3 и 4, както и **ДА ПРЕМАХНАТ** тези оградни системи, която скица, приподписана от първоинстанционния съд, съставлява неразделна част от решението, на основание чл. 109 от ЗС и **ПРЕКРАТЯВА** производството в тази му част, на основание чл. 270, ал. 3 от ГПК, както и по отношение на П. Р. С., ЕГН ***** , конституирана пред ВОС като ищец по иска с правно основание чл. 109 от ЗС по реда на чл. 227 от ГПК в качеството на наследник на ползвателя Р. С. И., ЕГН ***** , б.ж. на гр. Варна, поч. на 08.04.2023 г.

РЕШЕНИЕТО в прекратителната му част не е обжалвано и е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА С. И. Д., ЕГН ***** и Ю. Г. Д., ЕГН ***** , двамата с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на П. Р. С., ЕГН ***** , с адрес: *** сумата от 1 000 /хиляда/ лева – разноски за въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____